GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI · 2

Không mở trước tiếng sấm

Lui Eriksson

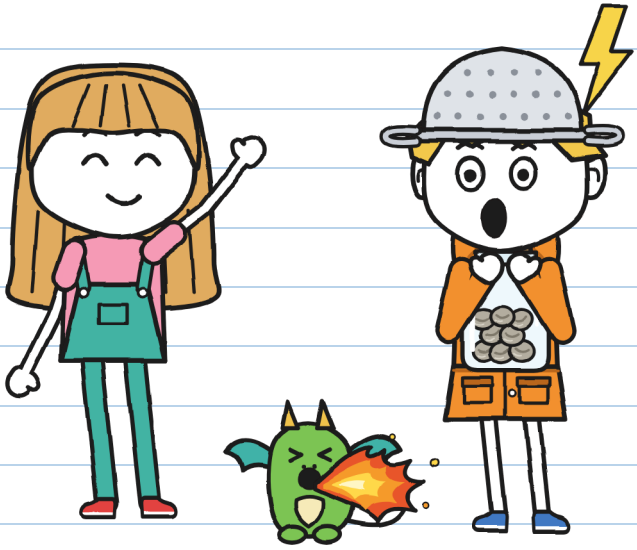

(cuốn sổ của Guni)

CỠ M
Trình độ trung cấp · 9+

GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI · 2

Không mở trước tiếng sấm

Lời và tranh: Lui Eriksson

CỠ M · Trình độ trung cấp · 9+

Bản tiếng Việt: LinguAula

Xuất bản lần đầu: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Được photocopy tự do, dùng cho lớp học và cho gia đình.

Tập thứ hai của bộ truyện. Tập đầu: "Gói hàng này cắn".

LinguAula

Luyện tập từng chương tại linguaula.com

Không có tiếng sấm nào bị thương trong lúc viết cuốn sách này. —J.

Và không của ai khác. —J.

Nếu bạn nhặt được nó, đừng mở trước tiếng sấm.

Con dấu này đánh dấu những gì chỉ xảy ra trong truyện: cậu đừng làm theo. Nếu kéo dài vài trang thì có ghi TỪ ĐÂY và ĐẾN ĐÂY. Khi có giông thật, hãy xem trang 76. —J.

AI LÀ AI

Guni. Người giao hàng ngày thứ Bảy. Thợ săn giông (tạm gọi vậy). Cuốn sổ này là của cậu ấy.

Julita. Đếm số giây giữa tia chớp và tiếng sấm. Viết bằng màu xanh lá và ký J.

Mẩu. Rồng con. Bắt chước Guni mọi thứ. Mọi thứ.

Tonio. Giao hàng cho CHỚP, bằng xe đạp. Trong mười phút hoặc miễn phí.

Flora. Người làm vườn ở số 9 đường Kênh. Không ký nhận đá.

Vera. Chăm sóc rồng ở Nhà Rồng, cạnh nhà bà Flora. Mẩu sống cùng cô.

Mara. Chủ cửa hàng Giao Hàng Bất Khả Thi. Đội mũ phù thủy. Biết nhiều hơn những gì cô nói.

R. Gửi những gói hàng không ai giao nổi. Không ai nói ra tên R.

SỔ GIAO HÀNG 2
của Guni

CHÍNH THỨC.

"Chính thức" nghĩa là tớ đọc trước. Một cách chính thức. —J.

Cuốn sổ 1 của tớ hết rồi: kín chữ. Cuốn này là cô Mara, chủ cửa hàng, đưa cho tớ, có con dấu của cửa hàng trên bìa. Cô bảo sổ chính thức thì không được vẽ bậy. Rồi sẽ xem.

CHƯƠNG 1

Thợ săn giông

Ở cửa hàng của cô Mara có một gói hàng đang run. Từ thứ Bảy tuần trước, mỗi ngày một mạnh hơn.
Tớ không định đụng vào nó.
Gói cuối cùng Julita và tớ giao là một quả trứng. Bây giờ nó là Mẩu, một con rồng con, và cái gì cũng bắt chước tớ.

Ở cửa hàng đối diện nhà tớ còn mười chín gói hàng trả lại. Gói đang run thì vội hơn mấy gói kia.

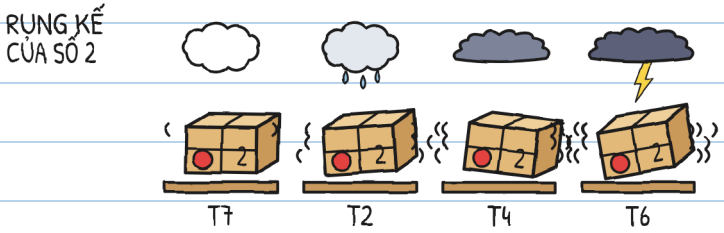

Nó không run vì sợ: thứ Bảy, lúc sáu giờ chiều, sẽ có giông.
Tớ đã xem sáu lần trong bản dự báo thời tiết. —J.

Ai nhận hàng trả lại thì phải ký lên nhãn bằng mực không xóa được, như mực bút dạ xanh lá của Julita. Nếu không, lúc bình minh nó sẽ bay trở về kệ. Gửi tất cả chúng đều là cùng một người: R.

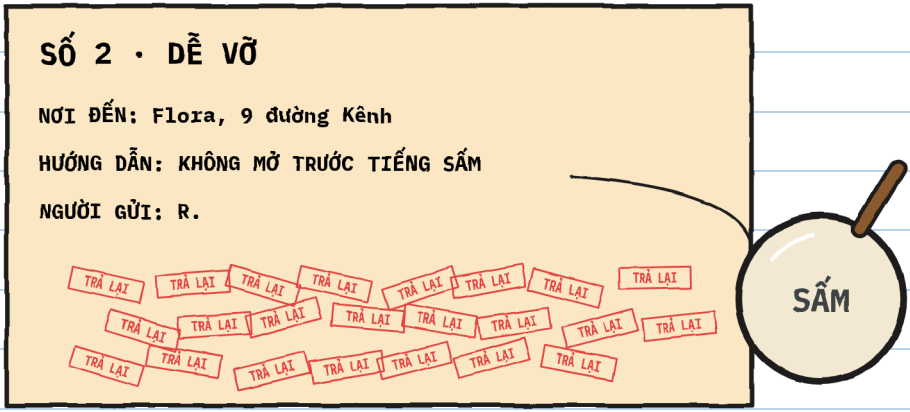

Gói số 2 mang hai mươi ba con dấu TRẢ LẠI.

Hai mươi ba. Tớ đã đếm hai lần. —J.

—Cô đã tự đem nó đi hai mươi ba lần —cô Mara nói—. Mà chưa lần nào có giông.

Thứ Bảy, lúc mười giờ, cô Mara đợi bọn tớ ở quầy với gói số 2. Tonio cũng ở đó: các thứ Bảy cả ba đứa bị phạt ở cửa hàng, vì đã giao gói số 1 mà không xin phép.

—Gói này —cô Mara nói— các cháu giao. Chiều nay.

Julita nhảy cao đến nỗi suýt chạm vào tấm biển CÒN 19.

Cô Mara đặt ra ba điều kiện và đếm bằng ngón tay:

1. Các cháu đi lúc năm giờ, trước cơn giông, và ở lại với bà Flora cho đến khi giông qua.
2. Gia đình các cháu và bà Flora đều đã biết.
3. Quy tắc là quy tắc trên nhãn: không mở trước tiếng sấm. Và chỉ tính tiếng sấm trên đầu, không tính sấm ở xa.

—Còn cô thì không đi ạ? —Julita hỏi.

—Cô có việc phải làm ở đây —cô Mara nói, rồi nhìn qua cửa kính: bầu trời đang xám lại.

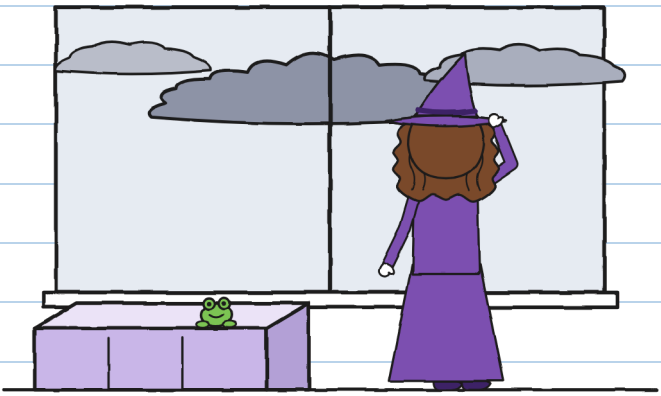

Việc gì ạ? —J.

Julita nhìn tớ.
—Cậu có thích giông không?

Và tớ trả lời điều người ta vẫn trả lời khi bị nhìn như thế:

—Thích lắm. Ở khu phố cũ của tớ, tớ là thợ săn giông chuyên nghiệp.

Điều tớ nói

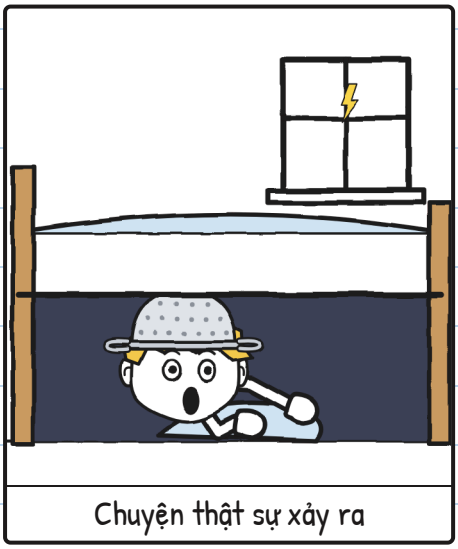

Chuyện thật sự xảy ra

Chuyên nghiệp. Dưới gầm giường. —J.

Julita dạy tớ cách đếm giông trong sổ của tớ, chẳng xin phép, như mọi khi:

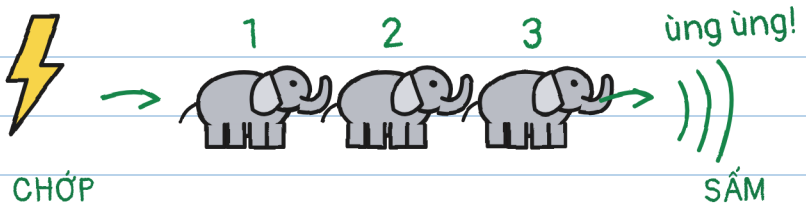

một con voi, hai con voi, ba con voi...

1 con voi = 1 giây

3 con voi = 1 ki-lô-mét (khoảng vậy)

0 con voi = NGAY TRÊN ĐẦU!

↖ Đó là tiếng sấm trên nhãn.
Sấm ở xa thì không mở được gói.

Đếm được nhiều voi hơn: tia sét đó đánh xa hơn.

Nếu nghe thấy sấm, dù ở xa: vào chỗ trú ngay!

Cái gì biết rồi thì bớt sợ. —J.

Tớ không cần đếm: tớ thích giông mà. Nhưng tớ vẫn ghi lại, phòng khi cần.

Tonio đọc nhãn qua vai tớ.

—CHỚP không giao hàng khi có giông.

Cậu ta chỉ vào dòng chữ nhỏ trên ba lô.

—Chưa có giông mà —Julita nói.

Tonio đọc lại. Chữ "chưa" thì chẳng thấy ghi gì.

Chữ nhỏ quá nhỏ. —J.

Và cậu ta đi cùng bọn tớ.

Lúc năm giờ, tớ về nhà lấy áo mưa.

—Mặc cái màu cam đi con —mẹ tớ nói—. Con chắc là muốn đi chứ? Con mà, mỗi lần sấm...

—TẠM BIỆT MẸ!

"Con mà, mỗi lần sấm..." GÌ? —J.

Bọn tớ qua Cầu Lớn, lúc đó trời đã rất đen. Ban đêm người ta nâng cầu lên cho tàu thuyền đi qua. Đi qua giữa cầu, Julita chào mặt nước bằng tay, rất nghiêm túc: con kênh và bạn ấy không hợp nhau.

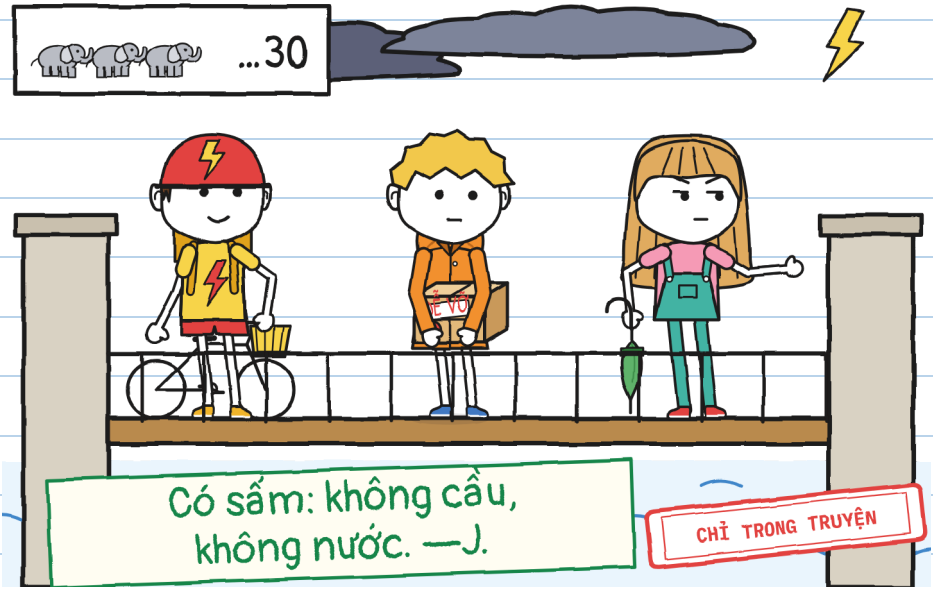

Ở rất xa, bầu trời bừng sáng. Julita đếm ba mươi con voi cho tới khi nghe tiếng sấm.

Ùng ùng.

—Tia sét đó cách khoảng mười ki-lô-mét —bạn ấy nói—. Theo dự báo, giông sẽ tới khoảng sáu giờ.

—Có sấm rồi! —Tonio nói—. Mở được chưa?

—Cái đó không mở được gói đâu —Julita nói—: tiếng sấm trên nhãn là tiếng nổ cùng lúc với tia chớp, không con voi nào. Nhưng giờ đã nghe thấy rồi, thế là đủ: vào chỗ trú thôi!

Bọn tớ chạy tới đường Kênh. Tớ giả vờ như bị điếc.

—Vừa rồi là một tiếng hức hả? —Julita hỏi.

—Không —tớ nói—. Hức!

Tớ bị thế từ bé, nhưng chỉ khi có sấm: mỗi tiếng sấm là một tràng nấc, cứ ba giây một cái. Khi giông ngay trên đầu thì tớ nấc không dứt. Đó không phải sợ: cơ thể tớ tự làm mà chẳng hỏi ý tớ.

Cái đó gọi là sợ. —J.

Cô Vera, người chăm sóc rồng, đã đợi bọn tớ ở cửa nhà, sát nhà bà Flora, với Mẩu trong tay: các thứ Bảy, Mẩu đi dạo với tớ.

—Hôm nay chỉ tới nhà bà Flora thôi: đây là cơn giông đầu tiên của nó —cô Vera nói, rồi đưa nó cho tớ—. Nó bắt chước cháu mọi thứ, cả những gì cháu cảm thấy. Nếu nó sợ, đừng kéo nó ra: nó sẽ bám lại. Khi giông qua, gõ ba cái vào tường rào, cô sẽ tới đón.

—Cháu chẳng cảm thấy gì hết —tớ nói—. Cháu thích giông lắm.

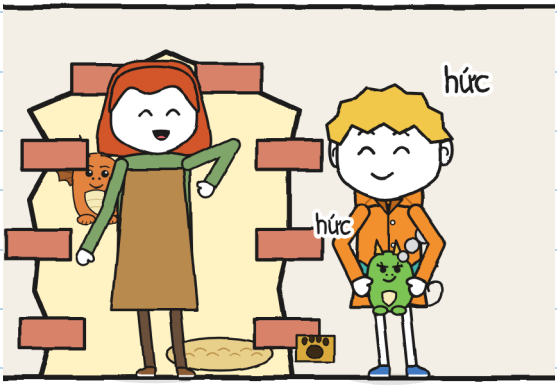

Ở xa, sấm nổ. Tớ nấc. Mẩu cũng nấc và phun khói ra mũi.

—Vào trong, nhanh lên —cô Vera nói.

Nhà bà Flora là nhà có hoa phong lữ: hai thứ Bảy trước, bà nhìn bọn tớ từ ban công đó, lúc bọn tớ đi tìm cửa Nhà Rồng, cái cửa trông như một bức tường.

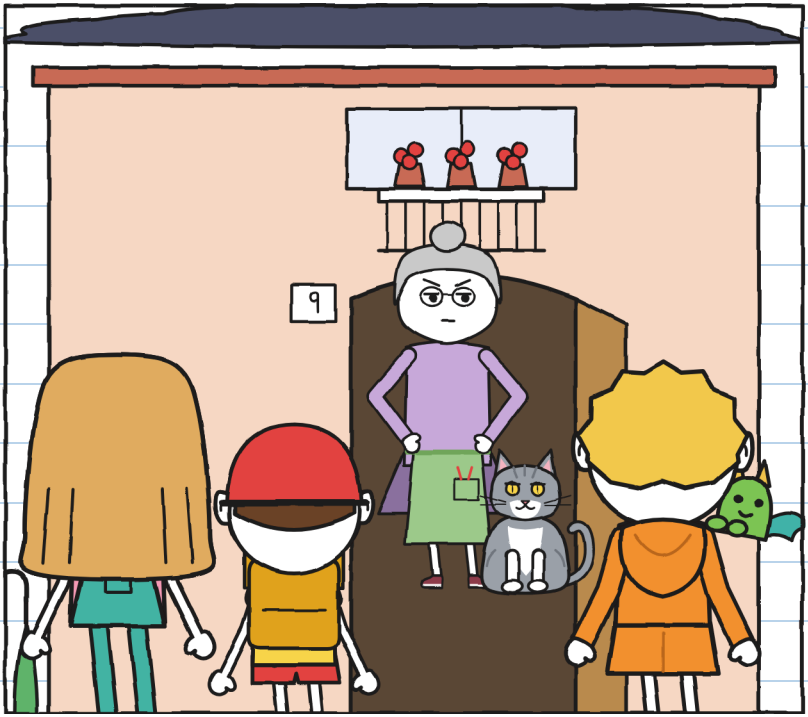

Bà Flora mở cửa trước khi bọn tớ kịp gõ, rồi nhìn cái hộp, nhìn bầu trời và nhìn Mẩu.

—Rồng con của cô Vera đấy. Đừng để nó thiêu cháy dương xỉ của bà —bà nói—. Vào đi, mưa tới rồi. Và bà báo trước: bà không ký nhận đá đâu.

CHƯƠNG 2

Sấm!

Bếp nhà bà Flora đầy cây, có cả cây treo trên trần. Ở cuối bếp, một cánh cửa kính mở ra nhà kính. Cánh cửa phía sau, có cửa mèo, thì ra sân. Tonio dắt xe đạp vào hành lang cho khỏi mưa.
Trên cánh cửa kính có mấy giọt nước vẽ. Một giọt bắt đầu bò lên trên kính.

—Kính phù phép của R. đấy —bà Flora nói—. Nó chỉ cho mưa đi qua khi bà muốn. Còn sét thì không bao giờ.
Giọt nước vẫn bò lên. Tớ quyết định không hỏi nó đi đâu.

Bà Flora đặt cái hộp lên bàn và mở ra, chẳng hỏi ai: bên trong có rơm và một cái lọ thủy tinh đựng tám viên tròn màu xám.

—Trên nhãn ghi là không mở trước tiếng sấm! —Julita kêu lên.

—Bà mới mở cái hộp, chứ chưa mở cái lọ —bà Flora nói—. Bà biết bên trong có gì rồi: R. hứa với bà đèn lồng con, mà lại gửi đá.

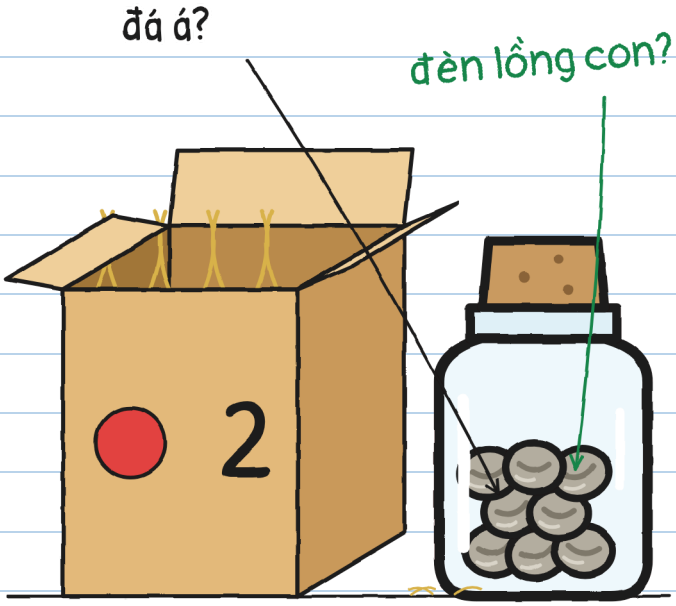

—Đèn lồng con là gì ạ? —tớ hỏi.

Bà Flora gỡ từ tủ lạnh xuống một tấm ảnh cũ: lối đi ven kênh, ban đêm, với những ngọn đèn nhỏ xíu bên bờ.

—Là một loại cây —bà Flora giải thích—. Chúng giữ ánh sáng của tia chớp và chiếu sáng suốt đêm.
—R. là người trồng chúng ạ?
—R. mang hạt đã thức sẵn tới. Bà lo phần đất. Bà chưa từng thấy hạt nào đang ngủ.
—Thế các cây đèn lồng con đâu rồi ạ?
—Tắt hết rồi. R. thôi không đến nữa. Giờ chỉ gửi cái này.

Vì thế ban đêm con kênh tối, và cầu ván, cái tấm ván bắc qua kênh, mới đáng sợ đến thế.

Từng đáng sợ. Với tớ thì rất: tớ đã đi qua nó trong bóng tối. —J.

—R. luôn giữ lời —bà Flora nói—. Chậm, nhưng giữ lời. Chỉ có vụ này là không: hai mươi ba lần người ta mang lọ này tới, hai mươi ba lần là đá.

Tớ nghĩ tới cái nhãn. Tớ thuộc lòng nó.
—Thế bà đã bao giờ đợi tiếng sấm rồi mới mở nó chưa ạ?
—tớ hỏi.

Bà Flora nhìn tớ như thể tớ hỏi nước có ướt không.
—Bà không đợi ai hết —bà nói—. Kể cả một tiếng sấm.

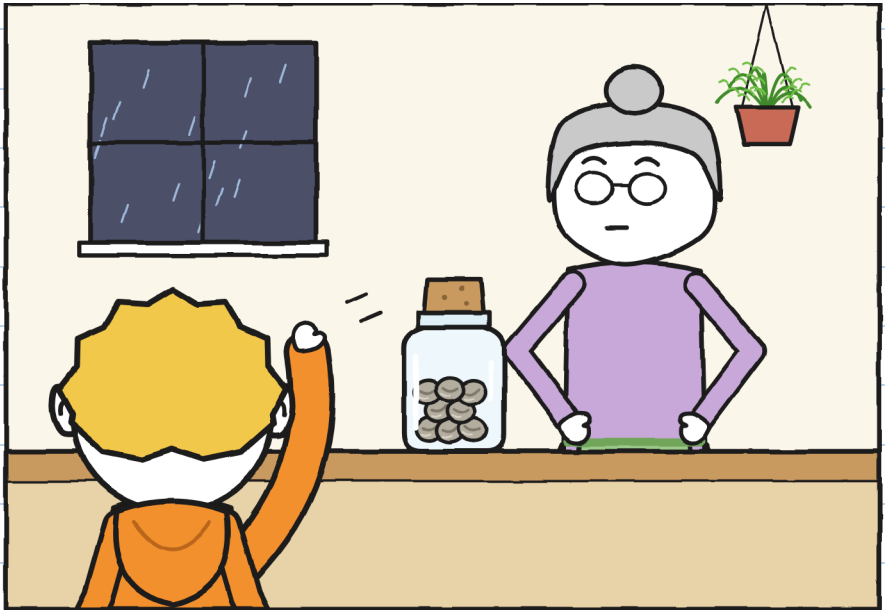

Con mèo của bà Flora tên là Sấm (tên nó viết trên cái bát của nó), màu xám, và kêu grừ grừ như tiếng sấm thật.

Trong lúc chờ, trong bếp chuyện gì cũng xảy ra mà chẳng có gì xảy ra:

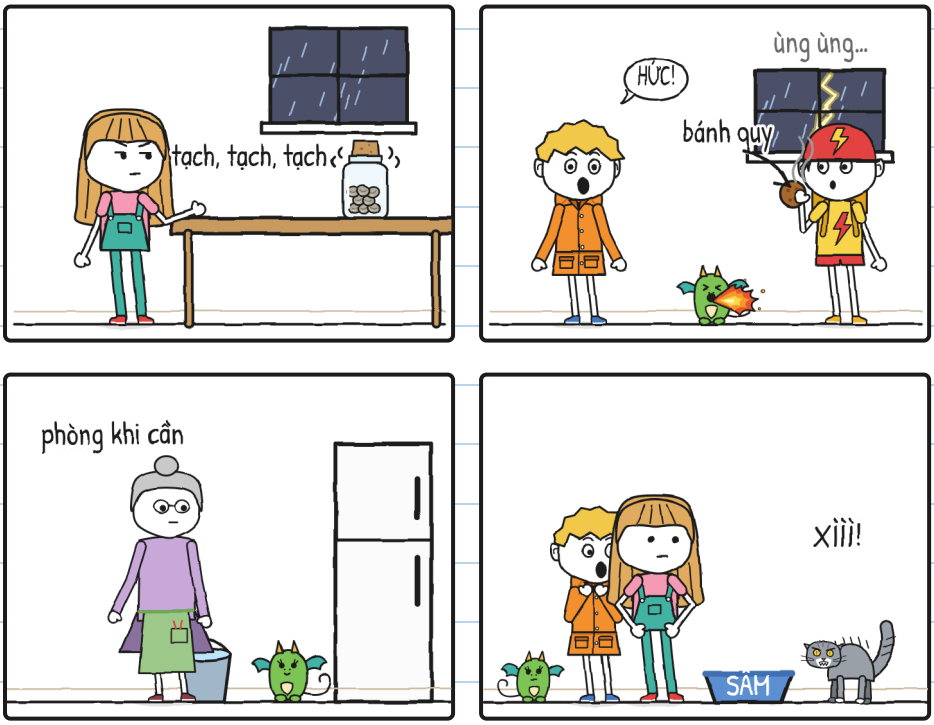

Điều tệ nhất của tiếng sấm là phải chờ nó. —J.

Cái lọ lách cách mỗi lúc một mạnh. Julita đếm khẽ:
"Mười hai con voi." "Chín."
Chân bạn ấy nhảy nhịp dưới gầm bàn.

—Cậu sắp đào thủng sàn nhà mất —tớ nói.
—Tớ đang đếm.
—Thế thì chân cậu đếm nhanh hơn cậu.
Đúng lúc đó Mẩu phun thêm một ngọn lửa nhỏ, và Sấm vọt ra cửa mèo, ra sân. Bà Flora mở cửa sau, gọi nó thật to:
—SẤMMM!

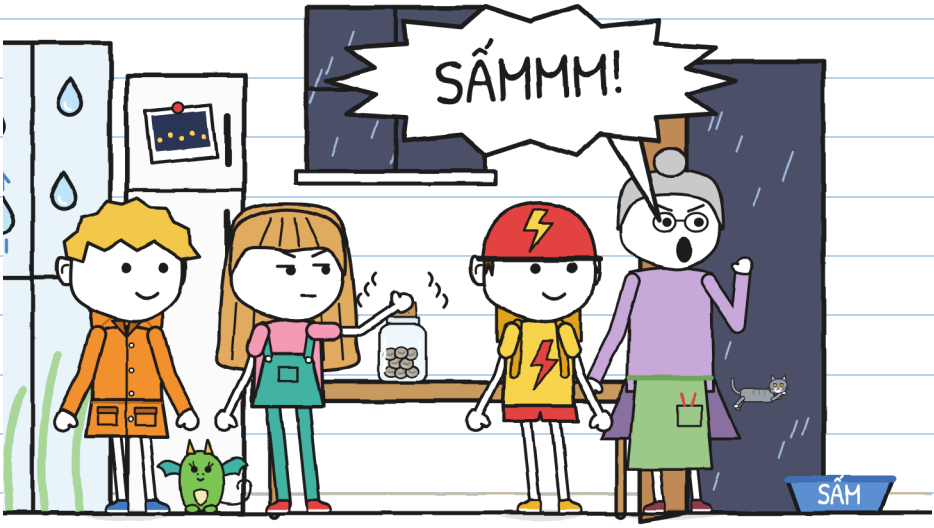

Và Julita mở cái lọ.

—Có sấm rồi! —bạn ấy nói.

Không có sấm. Chỉ là bà Flora gọi to. Sấm là con mèo.

Tớ nghe thấy "SẤM!", đúng thứ tớ đang đợi. Chẳng ai bảo tớ đó là một con mèo. —J.

Tớ ghi chuyện này ở trang 17.

Trang đó tớ đọc sau. —J.

Vừa mở ra, cái lọ thôi lách cách. Bên trong có tám viên tròn màu xám, lạnh và nằm im. Julita đổ chúng ra bàn và xem bằng kính lúp.

—Chúng có một đường kẻ nhỏ —bạn ấy nói—. Như con mắt nhắm.

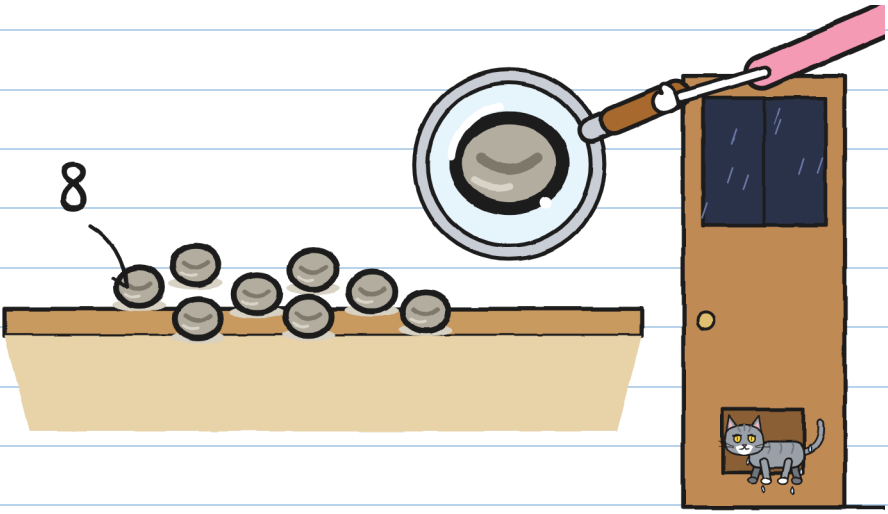

Sấm quay về qua cửa mèo, ướt sũng, và bà Flora đóng cửa lại.

—Đá. Như mọi khi —bà nói, rồi nhìn Julita.

Julita đổi sang đúng màu cái áo phông của bạn ấy.

—Chúng đang ngủ —tớ nói—. Đó là hạt, không phải đá, nên mới ghi "không mở trước tiếng sấm". Biết đâu một tiếng sấm thật to, loại làm rung kính, sẽ đánh thức chúng.

Bà Flora im lặng một lúc.
—Nếu là hạt thì hãy chứng minh đi.

Ngoài kia trời gần như tối hẳn, mà mới sáu giờ.
Chớp. Julita bắt đầu đếm:

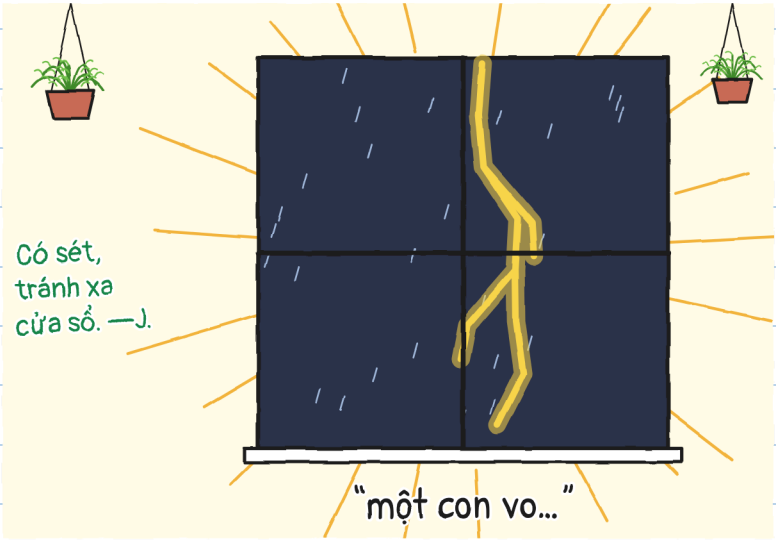

Rồi tiếng sấm thật tới.

Tiếng sấm tới cùng lúc với tia chớp: giông đã ở ngay trên đầu. Bàn, ly và kính đều rung lên.

Và điện tắt.

Tớ nấc. Mẩu nấc, và ngọn lửa của nó làm căn bếp sáng lên một giây.

Trên bàn trống trơn.

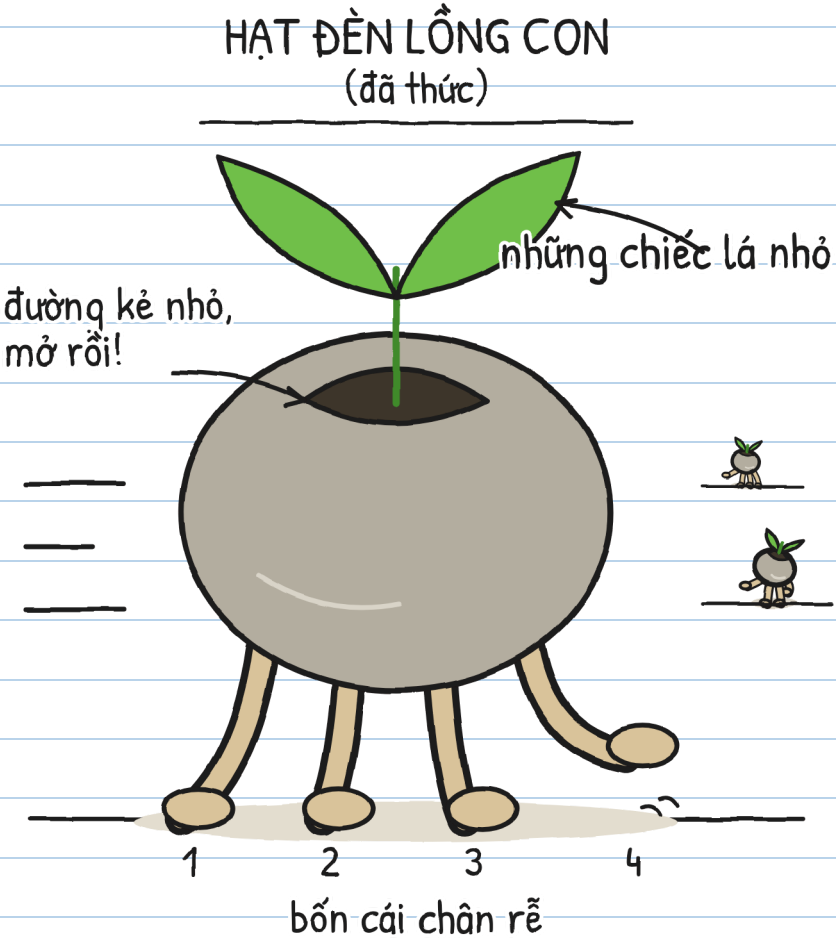

Mấy viên đá có chân.

Và gấp gáp. —J.

CHƯƠNG 3

Chúng nhúc nhích khi không ai nhìn

Trong bóng tối nghe như mưa nhỏ xíu: tách, tách, tách. Với tia chớp tiếp theo, các hạt đã ra xa hơn, và nằm im, im ơi là im, như chẳng có chuyện gì.

Chúng chạy nhanh, nhưng mỗi lần chớp là chúng đứng lại, mà chớp thì nhiều. Tớ nhìn chúng từ dưới gầm bàn. Tớ đã đội cái rá của bà Flora: ở nhà, mỗi khi có sấm, tớ cũng đội một cái.

Đây là trò "Một, hai, ba, đứng im". Chơi với hạt. —J.

Bà Flora rọi đèn pin vào một hạt, và nó đứng im. Bà rọi sang hạt khác thì hạt đầu tiên chạy mất.

—Là hạt! Chúng thức rồi! —bà Flora kêu lên.

Hạt thứ hai chuồn mất ngay khi bà Flora rời đèn đi.
—Cần thêm một cái đèn pin nữa —tớ nói.
—Thế thì nghĩ cách khác đi. Bà chỉ có mỗi cái này.

Tám hạt và một cái đèn pin. Tính không ra.

Tất cả đều chạy về phía cửa mèo.

—Chúng tìm đất ướt của cơn giông —bà Flora nói, rồi kéo một cái chậu to chắn phía trước—. Trong nhà chỉ có đất tưới bằng nước máy. Còn bên ngoài hầu như không có: toàn đá lát, một lối nhỏ và con kênh. Nếu chúng ra ngoài, mưa sẽ cuốn chúng xuống nước.

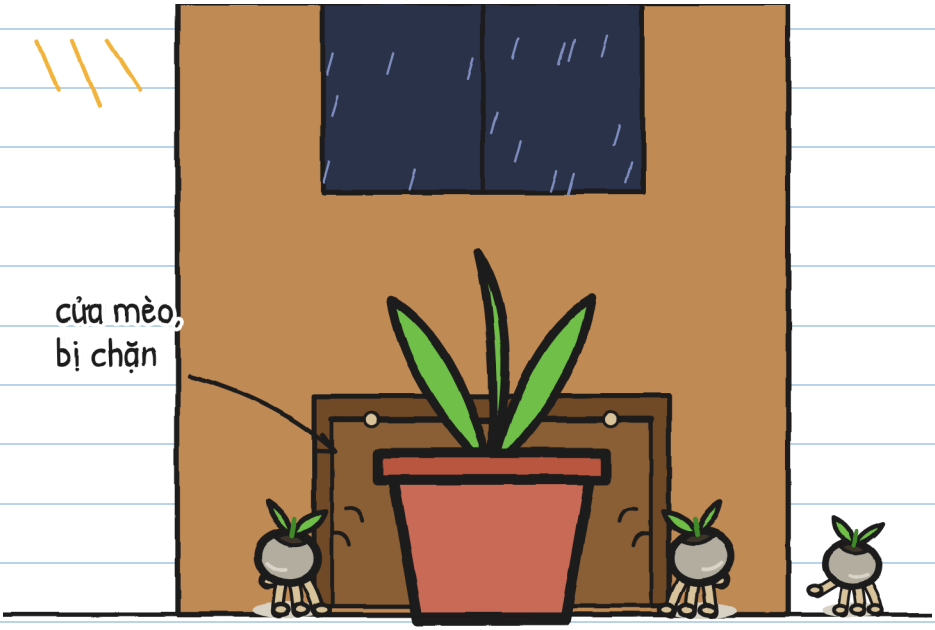

Cửa mèo đã bị chặn, nhưng giờ chúng ở khắp bếp, mà bếp có cả trăm chỗ để trốn.

Bọn tớ thử đủ mọi cách:

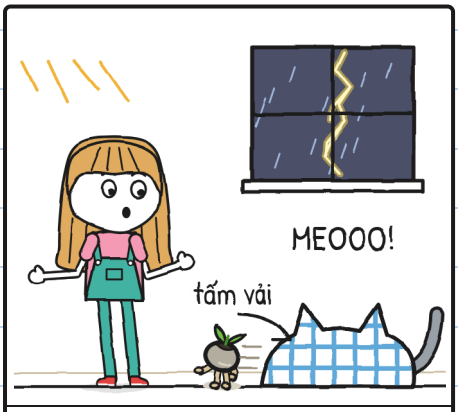

Julita, bằng một tấm vải: bắt được Sấm.

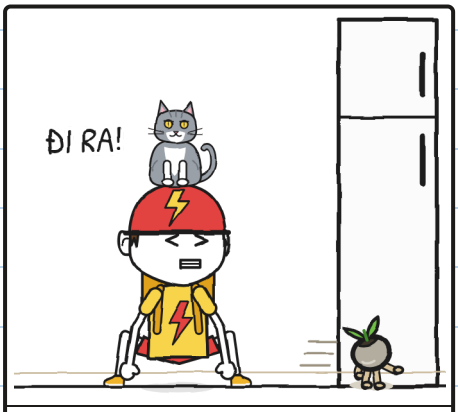

Tonio, bằng tay không: Sấm bắt được cậu ta.

Mẩu, bằng ngọn lửa: một!

Bà Flora, bằng đèn pin: hai!

Sấm cũng đuổi theo chúng: nó nhìn rõ gần như trong bóng tối, còn bọn tớ thì không.

Tonio không sợ giông. Tonio sợ mèo.

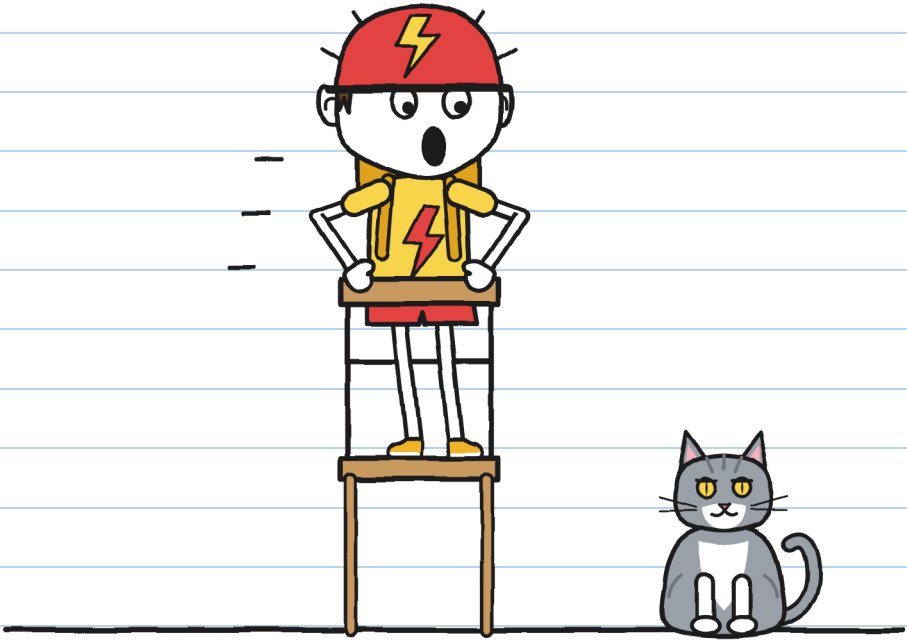

—Đó đâu phải mèo! —Julita nói—. Là Sấm!
—THẾ CÒN TỆ HƠN!

Hai nỗi sợ và chỉ một cái tên. —J.

Tớ vẫn ở dưới gầm bàn, đội cái rá. Từ đó, mỗi lần chớp, tớ thấy cả sàn nhà.

Các hạt chạy tản ra, nhưng rốt cuộc lại quay về cửa mèo. Lại đẩy cái chậu đó.

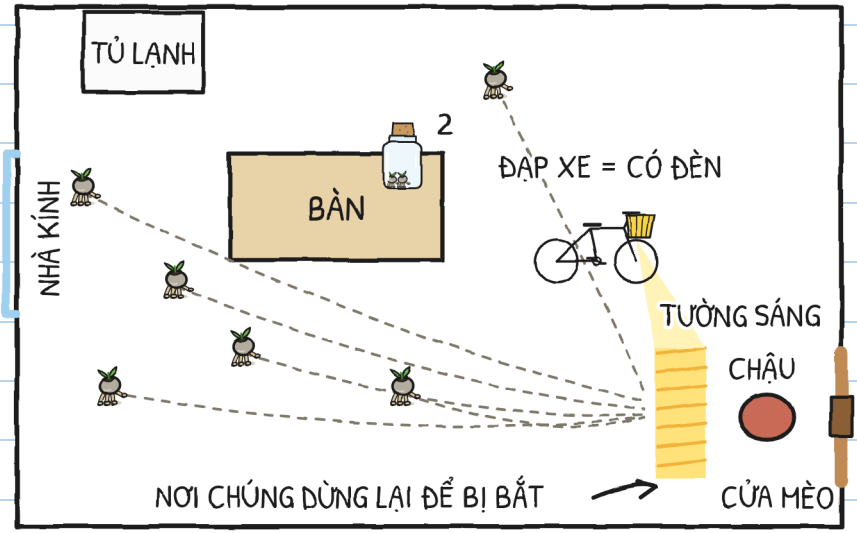

Tớ vẽ một sơ đồ.

—Tonio, đèn xe cậu có sáng lên khi đạp không?

—Tất nhiên.

—Thế thì hôm nay cậu sẽ giao ánh sáng.

Bọn tớ dựng xe đạp lên chân chống, đèn xe hướng vào cửa mèo. Đinamô của CHỚP áp vào bánh sau: bánh quay là có đèn. Và Tonio đạp.

Cậu ta đạp như chưa bao giờ, nhất là khi Sấm nhảy lên người cậu ta.

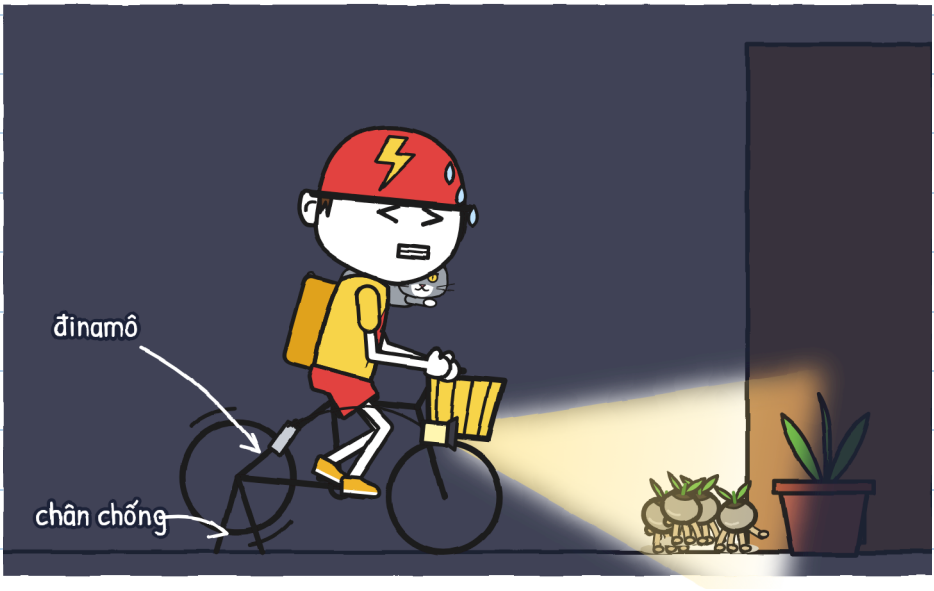

Cuối cùng thì CHỚP cũng có ích cho một việc. —J.

Các hạt chạy tới chỗ có đèn, đứng lại, và bọn tớ bắt từng hạt một cho vào lọ. Ba. Bốn.

Sấm ngoạm một hạt bằng miệng và bà Flora lấy nó ra bằng hai ngón tay.
—Năm! —bà nói.

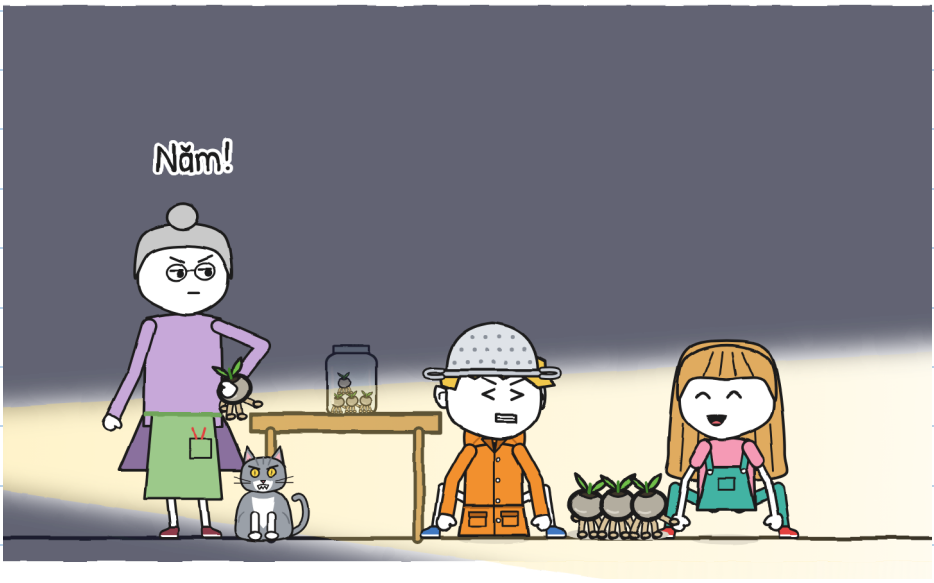

Sáu.

Bà Flora đậy nắp lọ cho khỏi hạt nào chạy mất, rồi cúi xuống giúp bọn tớ. Đúng lúc đó Sấm nhảy lên bàn và làm đổ nó.

Tonio chụp được nó giữa không trung.
—CHỚP —cậu ta nói—. Trong một giây hoặc miễn phí.

Nhưng cậu ta đã ngừng đạp, và đèn tắt. Mà Sấm thì chẳng ai cản nổi: nó phóng thẳng tới cửa mèo.

Trong bóng tối: tách, tách, tách. Sấm đẩy cái chậu, két, và cửa mèo đóng cạch.

Với tia chớp tiếp theo chỉ còn một hạt, và Julita chộp được nó. Bảy.

Hạt thứ tám đã chui qua cửa mèo.

—Tớ đi bắt nó! —Julita nói, tay nắm chặt tay nắm cửa.
—Có sét thì không ai được ra ngoài —bà Flora nói, rồi đứng chắn trước cửa. Bà không có tâm trạng để tranh cãi.

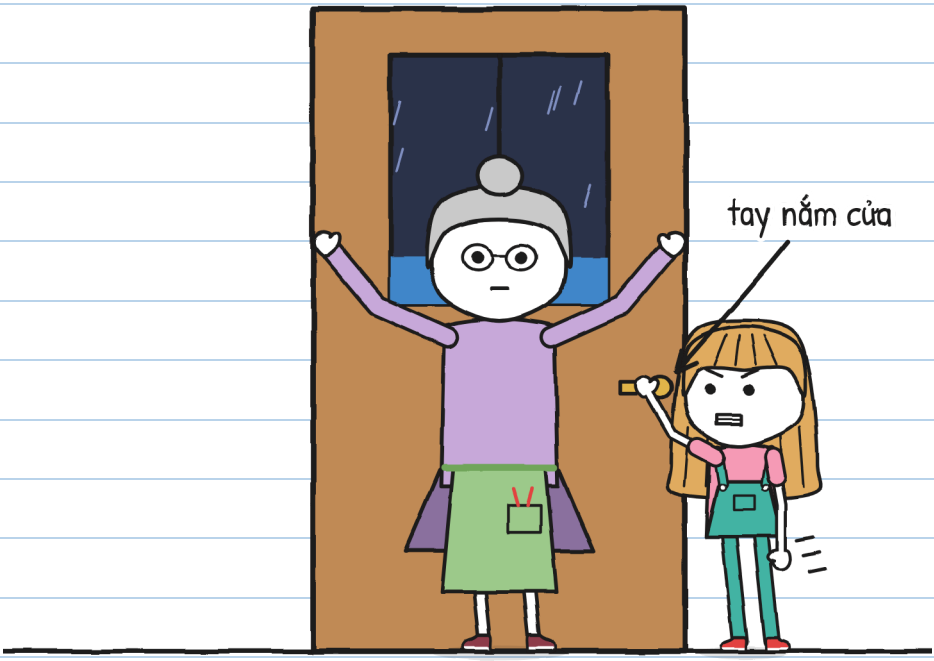

Julita không cãi, nhưng cũng không buông tay nắm cửa. Một lúc sau, cửa mèo kêu cạch: là Sấm, ướt sũng. Không có hạt thứ tám.

—Chớp... một con voi, hai con voi.
Ùng ùng.
—Hai —Julita đếm—. Vẫn còn rất gần.

—Vậy thì phải đi trồng chúng —bà Flora nói—, trước khi giông đi mất. Và trong bóng tối.
—Trong nhà kính ạ? —Julita hỏi.
Bà Flora chỉ những giọt nước đang bò lên trên kính.
—Phép vẫn còn đó. Sét không vào được đây.

Bà nhắc lại "Trong bóng tối", nhìn Mẩu.

Mẩu nhìn tớ. Và nấc.

CHƯƠNG 4

Hức

Bà Flora chỉ cho bọn tớ cách trồng một cây đèn lồng con, như R. đã dạy bà. Tớ ghi lại bằng nét chữ chính thức:

CÁCH TRỒNG ĐÈN LỒNG CON

1.
Đất ướt của cơn giông.
(Đất tưới nước máy thì không được.)

2.
Mở lọ trên mặt đất.
(Nếu mở trước, chúng sẽ chạy mất.)

3.
Tắt hết đèn: chúng tự chui xuống đất.
(Nếu cậu tự chôn chúng, chúng sẽ không nảy mầm.)

4. 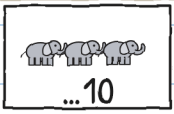

Trước khi giông đi mất:
nếu đếm quá mười con voi,
chúng sẽ không được trồng cho tới cơn giông sau.

Để đánh thức chúng: không con voi nào. Để trồng chúng: đến mười là cùng. Đếm đến mười một thì chúng đi ngủ. —J.

Bà Flora quay tay quay của cửa sổ trên trần. Cửa không mở, nhưng những giọt nước vẽ bắt đầu chảy xuống, và mưa thật xuyên qua kính.

Mưa rơi xuống bệ đất, một cái bàn dài đầy đất.

—Tất cả vào bệ đất. Không giọt nào xuống sàn —bà Flora ra lệnh cho cơn mưa.

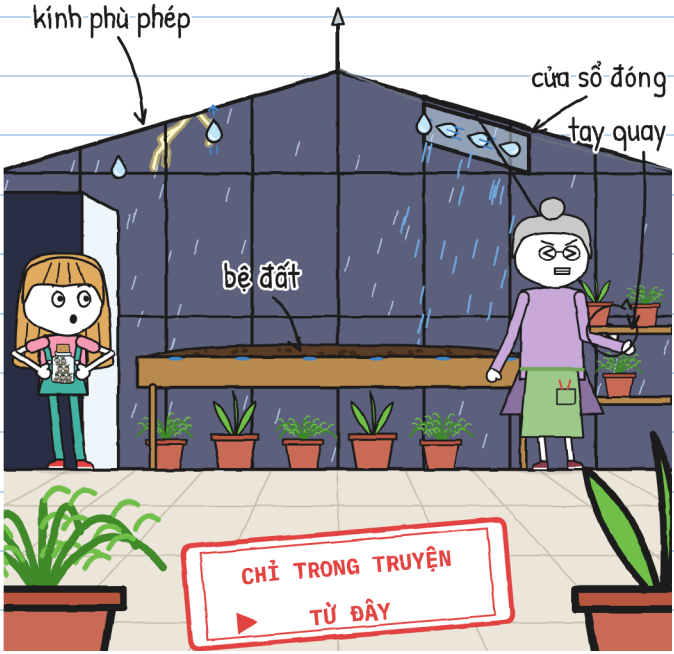

Loại kính này chỉ có trong truyện. Khi có giông thật, không vào nhà kính (trang 76). —J.

—Đất ướt của con giông —bà nói—. Giờ thì tắt hết đèn.

Nhưng Mẩu đã ở bên trong: nó lẻn vào giữa chân bà Flora mà không ai thấy. Nó ở dưới bệ đất, giữa những cái chậu.

Bà Flora kéo nó ra, thật nhẹ nhàng. Mẩu bám vào các chậu bằng cả bốn chân. Cô Vera đã nói trước rồi.

Và cứ mỗi lần tớ nấc trong bếp, Mẩu lại bừng sáng trong nhà kính.

Tớ vẽ ra để hiểu cho rõ:

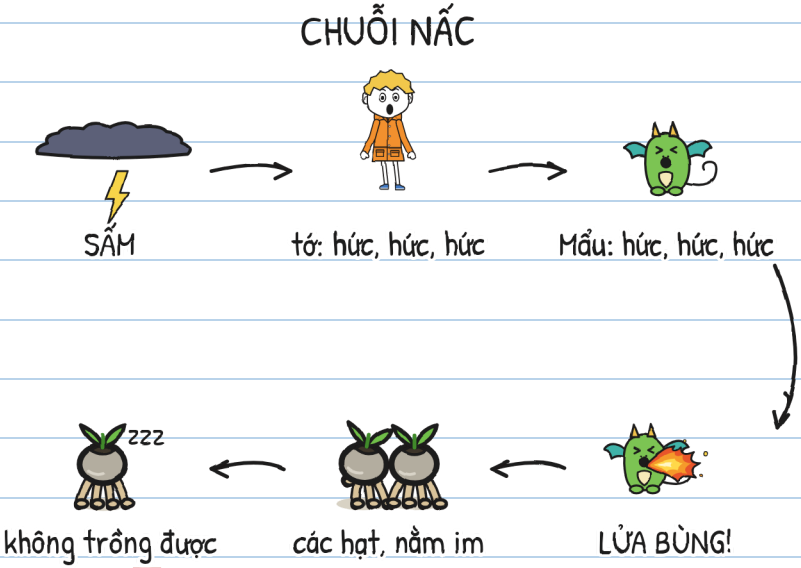

Trong bếp, tiếng nấc có ích: lửa bùng, hạt đứng im, hạt bị bắt. Trong nhà kính thì không: cứ ba giây lại có một đợt lửa bùng, nên chẳng bao giờ tối đủ lâu để chúng trồng mình xuống đất.

Phải bẻ gãy cái chuỗi này. Chỗ dễ bẻ nhất là cậu. Với tất cả tình thương. —J.

Bọn tớ thử mọi cách chữa nấc:

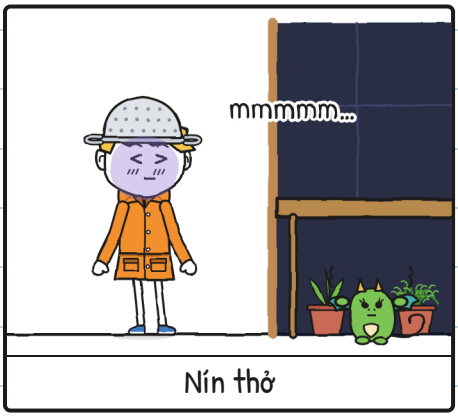

Nín thở

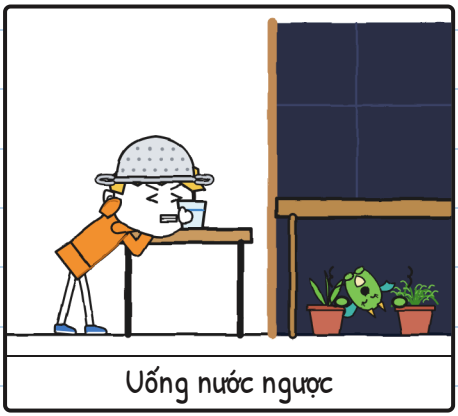

Uống nước ngược

Dọa cho giật mình

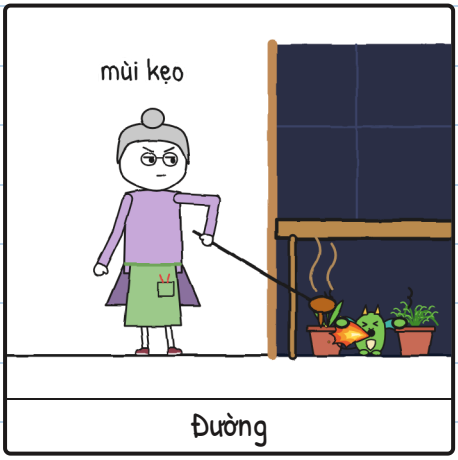

Đường

Mẩu bắt chước hết, mà không buông các cái chậu.

Cách chữa: không. Tiếng nấc: nhiều. —J.

Julita đếm: "Bốn con voi." "Năm."

Sấm nổ.

—Tia sét đó đã đánh xa hơn.

Bảy hạt chạy vòng tìm lối ra khỏi lọ. Tớ vẫn cứ nấc.

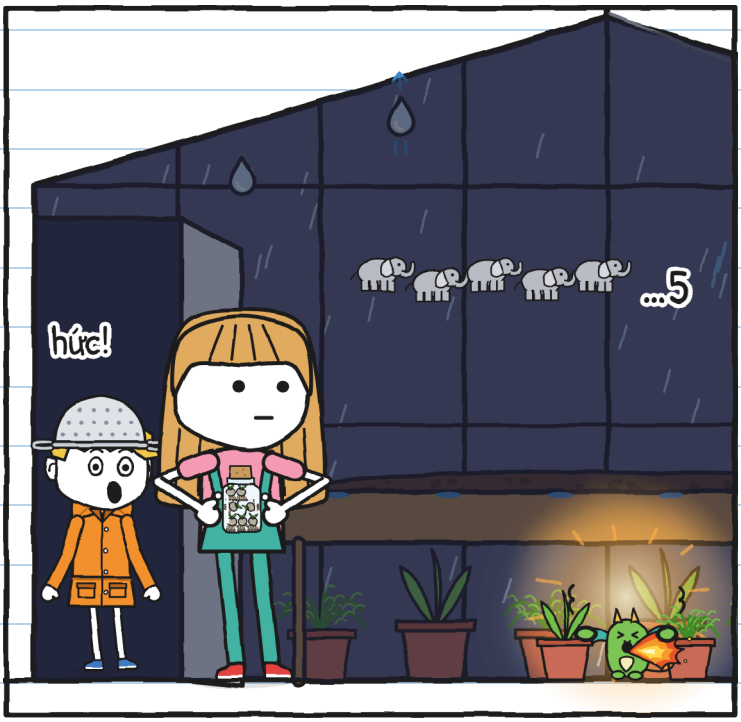

—Thế nếu bọn mình đếm tới mười một thì sao? —tớ hỏi.

—Lại thành đá.

Julita thôi nhìn cái lọ và nhìn tớ.

—Mẩu bắt chước nỗi sợ của cậu —Julita nói.
—Thế thì để nó bắt chước thứ khác —tớ nói.
Tớ nấc. Trong nhà kính lại bùng lên một đợt lửa.
—Thế nếu bọn mình đưa nó ra? —tớ hỏi.
—Nó bám lấy mà. Cậu thấy rồi.
Julita hạ giọng.
—Trước hết, ở lại với nó.

Tớ không có cách nào chữa nỗi sợ, chỉ có một kế hoạch để không ai nhận ra, mà nó đã hết tác dụng:

Kế hoạch của tớ để không ai biết tớ sợ sấm:

1. Nói là tớ rất thích.
2. ~~Không nấc.~~ hức hức hức hức hức
3. ???

Còn số 3 đâu? —J.

Tớ đã cố. Thật đấy.

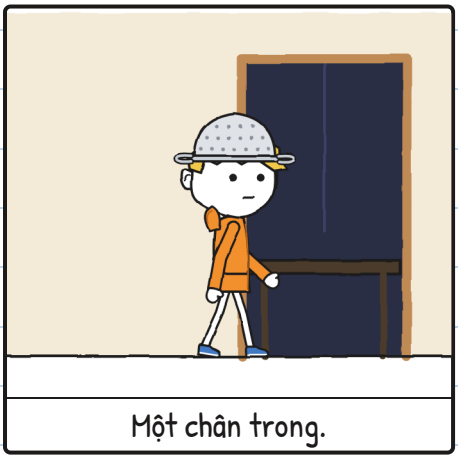

Một chân trong.

Một tiếng sấm.

Và lại quay về bếp.

Nhà kính là nơi nghe tiếng sấm to nhất cả khu phố.

Từ cửa, tớ nhìn lên qua mái kính. Giữa hai tia chớp, tớ thấy chúng, ở rất cao trên mái nhà: những con rồng của cô Vera, bay trong cơn giông. Chúng bay ra khi không ai nhìn lên. Vì thế cô Vera không đi cùng bọn tớ: khi có giông, cô ở nhà trông chừng chúng.

Chúng không nấc.

—Đi nào, thợ săn —Tonio nói.

Tớ đợi câu đùa tiếp theo. Nó không đến.

Tớ tháo cái rá ra và đưa cho bà Flora. Bà cầm nó như một cái mũ bảo hiểm thật.

Và tớ bước vào.

Cái rá không cản được sét. Nhưng với nỗi sợ thì đôi khi được. —J.

Mưa nghe như cả ngàn ngón tay gõ lên kính. Tớ bò vào dưới bệ đất, và Mẩu ở đó, cuộn tròn như quả bóng, run giống hệt tớ.

ẦM ẦM! Tớ nấc. Mẩu nấc. Đợt lửa bùng soi sáng cả hai đứa.

Bọn tớ là hai thợ săn giông dưới một cái bệ đất.

Từ ngoài cửa, Julita nói khẽ, không cười:

—Có tớ đếm cùng.

CHƯƠNG 5

Có tớ đếm cùng

Và bọn tớ đếm: bạn ấy ở cửa, tớ ở dưới bệ đất, và Mẩu run rẩy áp sát vào tớ.

Chớp.

—Một con voi. Hai con voi. Ba, bốn, năm, sáu.

Ùng ùng.

—Sáu: khoảng hai ki-lô-mét —Julita nói—. Tia sét đó đánh xa hơn. Cứ ở yên chỗ trú.

Tớ đã đếm xong sáu con voi. Nỗi sợ vẫn ở đó.
Nói là tớ thích giông không ăn thua. Nghiến răng để khỏi nấc cũng không.

Mẩu nhìn tớ. Tớ thử điều còn lại.

—Tớ sợ sấm.

—Tớ biết rồi —Julita nói—. Cậu vẽ nó sáng nay, ở trang 6. Tớ đã đợi cậu.

—Tớ thì sợ mèo —Tonio nói, con Sấm đang ngủ trên người cậu ta và cậu ta không dám nhúc nhích.

—Còn bà thì sợ phải chờ một điều không tới —bà Flora nói—. Vì thế mấy lần trước, vừa nhận được lọ là bà mở ngay.

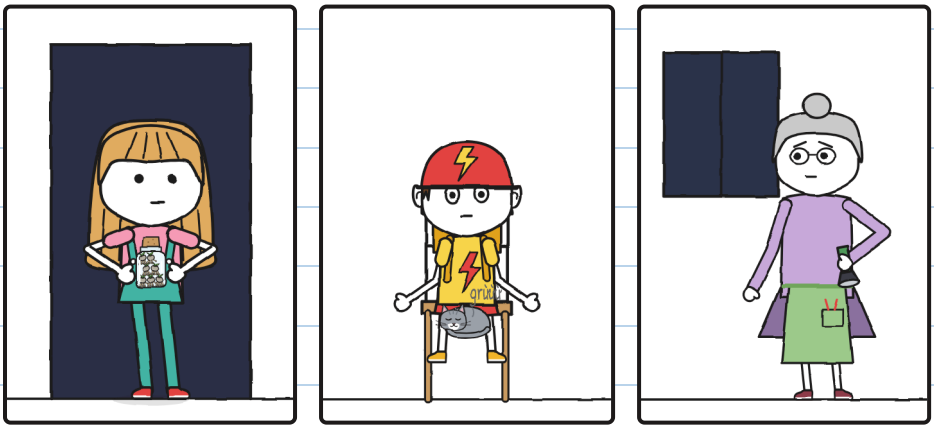

Còn tớ thì sợ cầu ván. Chuyện đó các cậu biết rồi. —J.

Không ai cười. Mưa vẫn rơi như cũ, nhưng dưới bệ đất tớ không còn một mình.

Tớ thở chậm. Mẩu cũng vậy.

Chớp. Bọn tớ cùng đếm tới chín. Ùng ùng.

Và tớ không nấc, không với tiếng sấm đó, cũng không với tiếng sấm sau.

—Bây giờ! —bà Flora thì thầm.

Julita nhón chân bước vào, đặt cái lọ lên lớp đất ướt rồi mở nắp. Sau đó bạn ấy quay lại cửa, không gây tiếng động.

Tách, tách, tách. Trong bóng tối, có gì đó bò ra khỏi lọ.

Chớp, ở rất xa. Bọn tớ đếm không thành tiếng, đến mười con voi. Ùng ùng.

Mười: con số cuối cùng còn tính.

Với tia chớp tiếp theo, bọn tớ nhìn thấy:

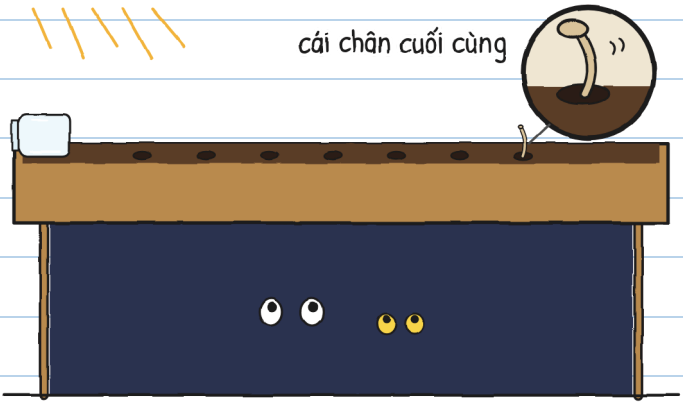

Cái lọ trống không. Trên đất có bảy cái lỗ nhỏ, và trong cái cuối cùng vẫn còn một cái chân bé xíu thò ra.

Rồi một lúc chẳng có gì: bọn tớ, trong bóng tối, nhìn lớp đất.

Và rồi cây đầu tiên bừng sáng.

Bảy cây đèn lồng con, mỗi cây có một mẩu tia chớp bên trong.

Mẩu không nấc. Nó nhìn những cây đèn lồng con với cái miệng há ra, giống hệt tớ. Nó không còn bắt chước nỗi sợ của tớ nữa: nó bắt chước điều này.

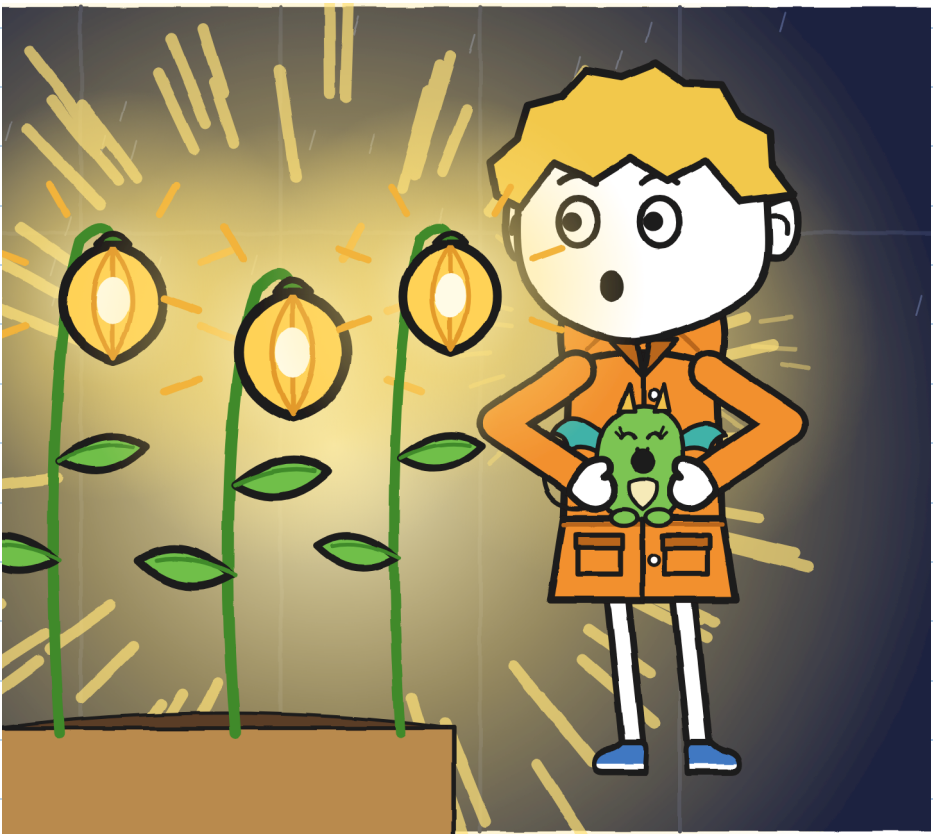

Bà Flora lâu lắm không nói gì, rồi chạm vào một cây đèn lồng con bằng một ngón tay, thật chậm, như người chạm vào thứ mình đã đợi rất lâu.

—Lối đi ven kênh ngày xưa là thế đấy —bà nói.

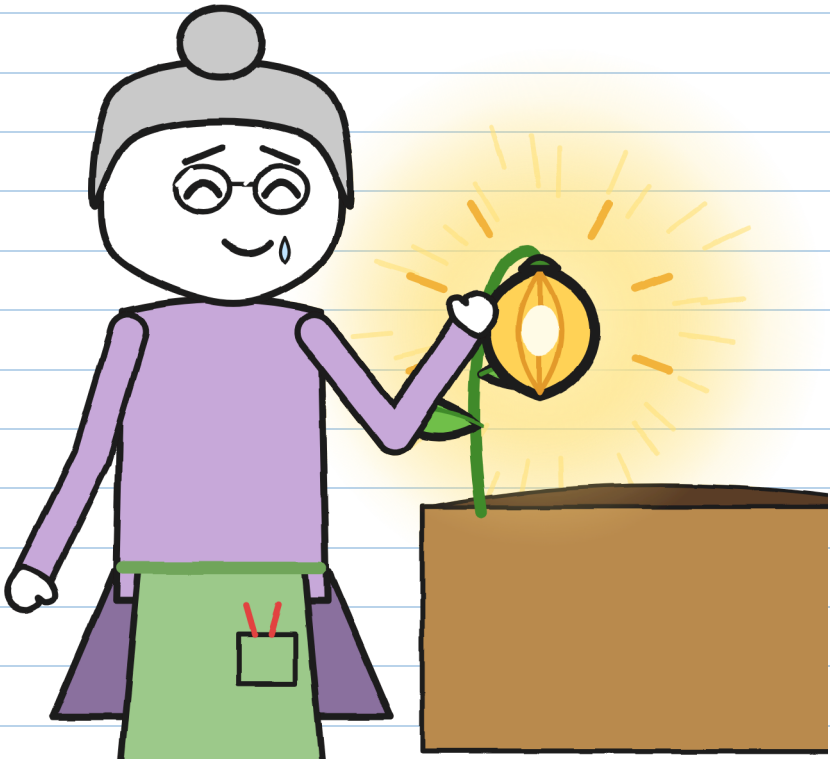

Tớ cũng chạm vào một cây. Mẩu cũng vậy. Nó ấm ấm, như hòn đá phơi nắng.

Bà Flora quay tay quay để dừng mưa. Rồi bà lấy một cây bút ra.
Cuối cùng cũng sắp ký.
Julita chặn bà bằng hai ngón tay.
—Chưa ạ. Còn thiếu hạt thứ tám.

Bạn ấy nhìn bảy cây đèn lồng con.
—Cháu đã mở lọ trước giờ. Mình phải tìm nó.
Rồi bạn ấy ra bếp, gỡ cái nhãn khỏi hộp và cất vào túi quần yếm.

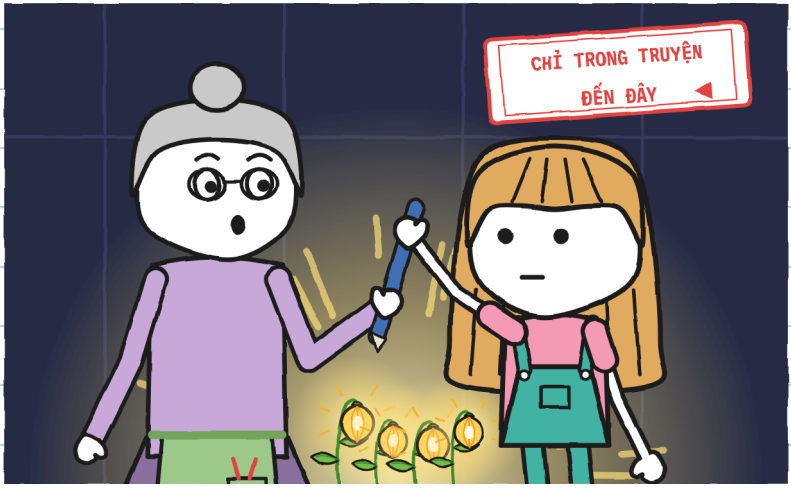

Đã giao thì phải giao đủ. —J.

Tất cả quay lại bếp.

—Sân vẫn đóng —bà Flora nói—. Chưa ra ngoài được.

Bọn tớ đợi cho tới khi Julita hết tia chớp để đếm, rồi thêm nửa tiếng nữa, tính từ tiếng sấm cuối cùng. Mưa đã tạnh: giông đã đi.

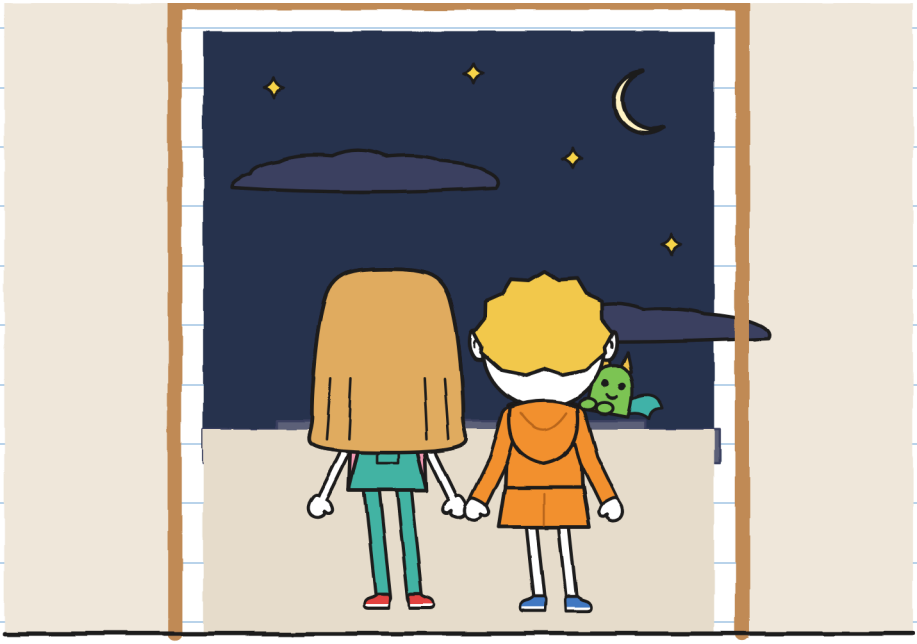

Mà hạt thứ tám vẫn ở ngoài kia, trong bóng tối, ở đâu đó. Nếu không tìm được đất kịp lúc thì giờ lại đang ngủ: thêm một hòn đá. Và không có chữ ký, lúc bình minh gói số 2 sẽ bay về kệ.

—Mình đi tìm nó thôi —Julita nói.

Bà Flora nhìn ra đêm tối rồi gõ ba cái vào bức tường rào, chính là bức tường của Nhà Rồng, như cô Vera đã dặn.

—Lần này —bà nói— các cháu không đi một mình.

CHƯƠNG 6

Hạt thứ tám

Bọn tớ ra ngoài cùng bà Flora và cô Vera, một cái đèn lồng và một chiếc xe đạp. Julita cầm cái lọ trống và cái nhãn; tớ mang Mẩu trong áo mưa, đầu nó thò ra ngoài.

Bọn tớ tìm trong sân, trên lối nhỏ và dọc mép kênh.

Không thấy gì.
Nếu hạt thứ tám đã ngủ, nó có thể là bất kỳ hòn đá nào trong số đó.

Ánh đèn lồng làm những hòn đá ướt lấp lánh.
Rồi tớ nghĩ ra: một cây đèn lồng con mới nảy mầm sẽ chỉ sáng yếu ớt. Ánh sáng của bọn tớ có thể đang che mất nó.
—Khoan. Tắt hết đi.

Tonio dừng xe đạp, cô Vera hạ ngọn lửa và bà Flora tắt đèn pin.

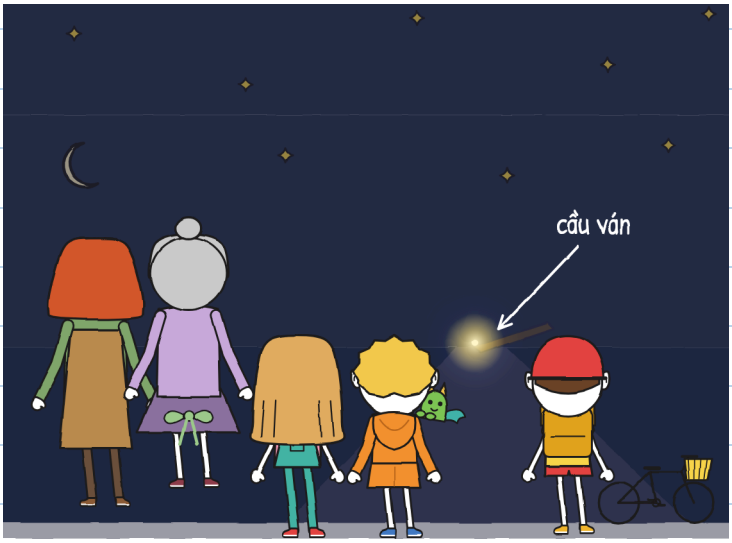

Bọn tớ đứng im.
Ở cuối lối đi ven kênh, hiện ra một đốm sáng nhỏ. Nó ở ngay chân cầu ván.

Tớ đoán mưa đã cuốn hạt thứ tám theo lối nhỏ tới tận con đường ven kênh, và nó mắc lại trong một khe nứt giữa hai hòn đá, với một chút đất ướt, đúng chỗ cầu ván bắt đầu. Ở đó, nó tự trồng lấy mình. Nhìn từ xa, chỉ là một đốm sáng nhỏ. Nhìn gần, nó chiếu sáng mọi thứ.

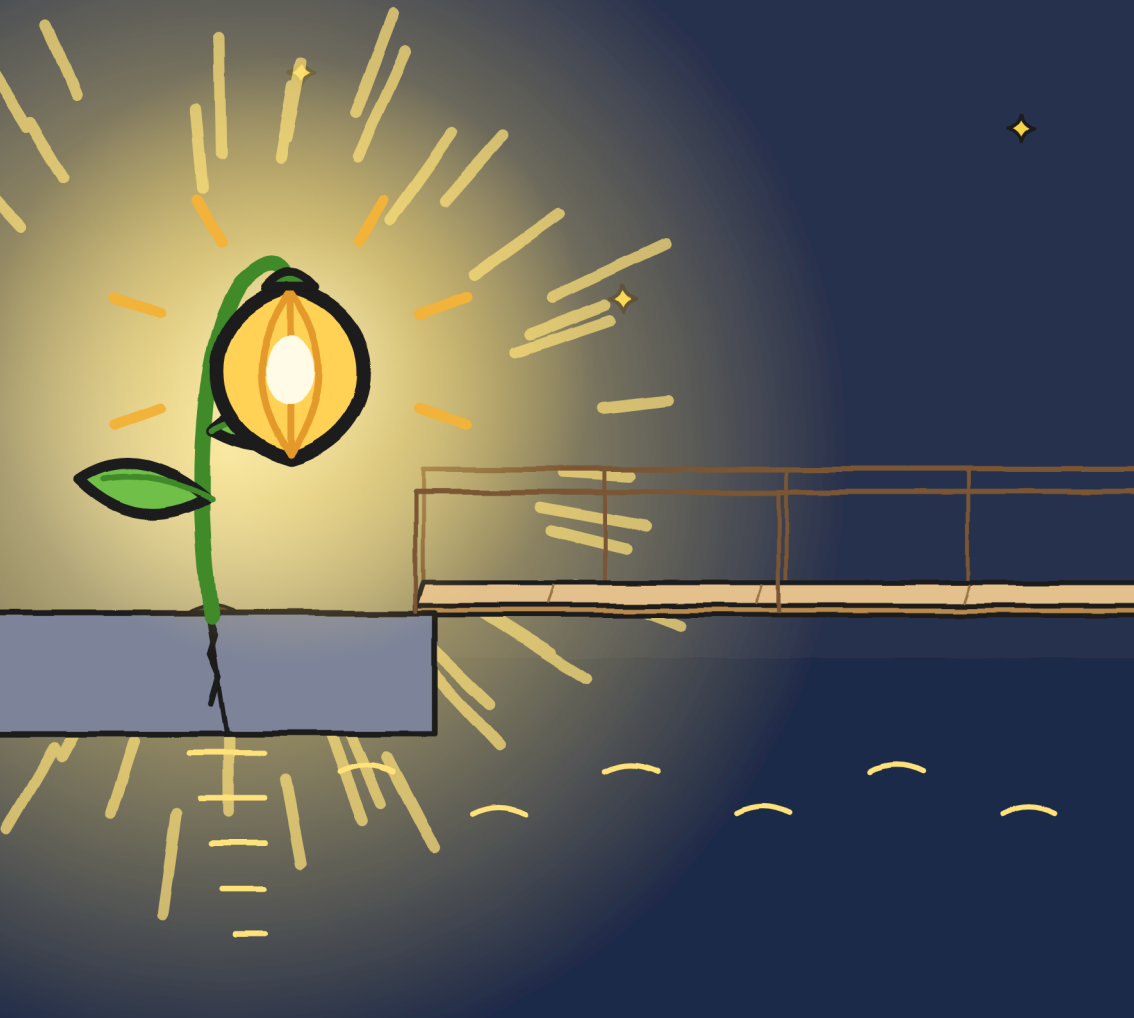

Julita nhìn cầu ván rất lâu: có ánh sáng, nó trông khác hẳn, ngắn hơn, rộng hơn, giống gỗ hơn là giống nước.

Bạn ấy đặt một chân lên cầu ván. Chỉ một chân. Rồi rút lại.

Nhìn từ xa thì tớ hết sợ rồi. Nhìn gần, gần như cũng thế. —J.

—Cây này ở lại đây —bà Flora nói—. Nó đã chọn chỗ.

Julita đưa bà cái nhãn và cây bút dạ xanh lá của mình, loại mực không xóa được. Bà Flora ký dưới ánh sáng của cây thứ tám rồi trả lại cây bút.

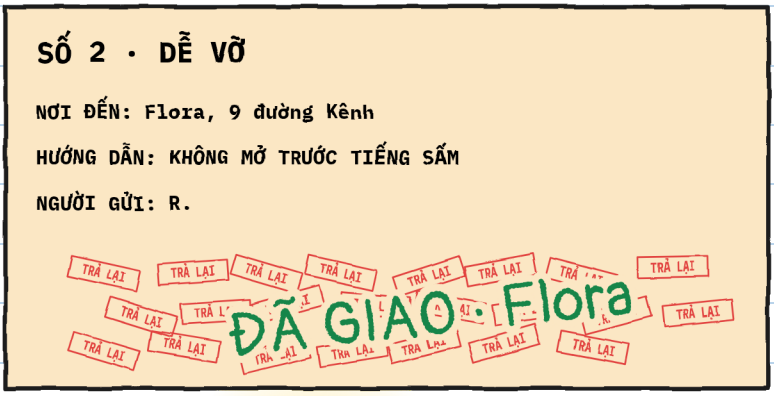

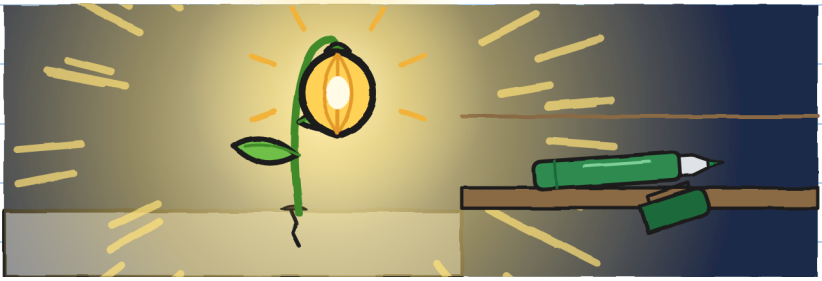

Lúc chia tay ở cửa nhà, bà Flora đưa tớ cái rá:
—Cháu giữ lấy, cho cơn giông sau. Và nói với Mara là đến lúc rồi.

Cô Vera để Mẩu lại trong ổ của nó, rồi chở bọn tớ bằng xe tải nhỏ, xe đạp ở phía sau, qua cầu xe cộ: ban đêm, Cầu Lớn được nâng lên cho tàu thuyền đi qua. Cô thả bọn tớ ở cửa hàng rồi quay về với những con rồng.

Cửa hàng tối om. Cô Mara không ở quầy.

Cô ở bên dưới.

—Qua chưa? —cô Mara hỏi.
—Qua lâu rồi ạ —Julita nói.

Cô Mara có một cái chăn, bịt tai và một cái xoong làm mũ.

Hai mươi ba chuyến giao. Chưa lần nào có giông. Giờ thì tớ hiểu.
Tớ chuyển lời của bà Flora, và cô kéo cái xoong xuống tận lông mày.

—Cháu cũng sợ sấm —tớ nói.
Cô Mara vén chăn lên.

Tớ chui xuống dưới quầy với cô. Vừa khít.

Cô Mara đặt một cái thùng úp xuống cho Tonio, cạnh mấy cái ghế đẩu.
—Chỗ của cháu. Tạm thời —cô nói.

Tonio ngồi xuống và, bằng cây bút dạ của Julita, thêm hai chữ vào dòng chữ nhỏ: "và mèo".

Giờ thì dòng chữ nhỏ nói đúng sự thật. —J.

Kế hoạch của tớ với sấm, đã sửa:

1. Đếm voi.
2. Cùng ai đó.
3. Nếu nấc thì cũng không sao.

Và đừng nói cậu là thợ săn cái gì hết. —J.

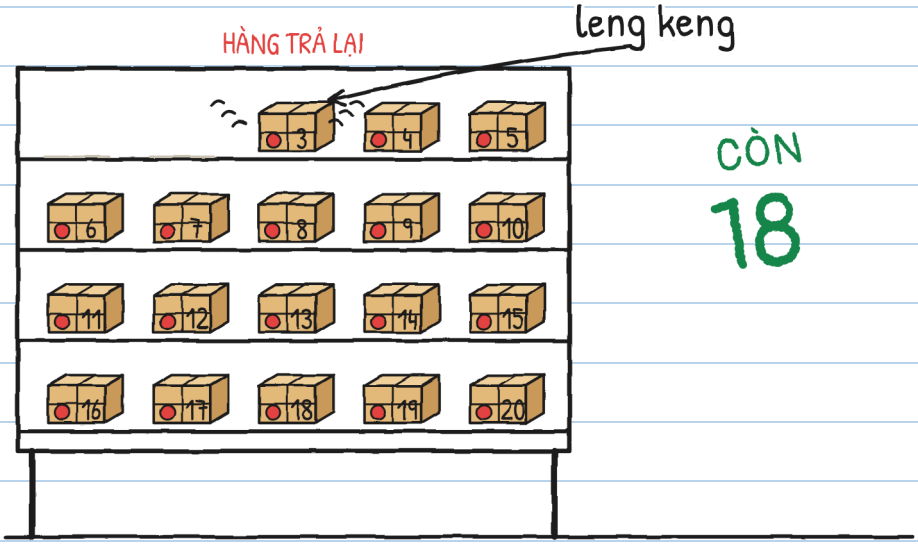

Tối đó, trước khi về, một gói hàng trả lại kêu lên: leng keng, như một cái chuông nhỏ. Gói số 3.

Trên nhãn ghi:

SỐ 3

CHO TONIO BÉ

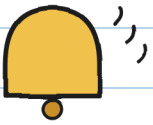

Tonio đổi sang đúng màu cái mũ bảo hiểm của

GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI · 3

(sắp ra mắt)

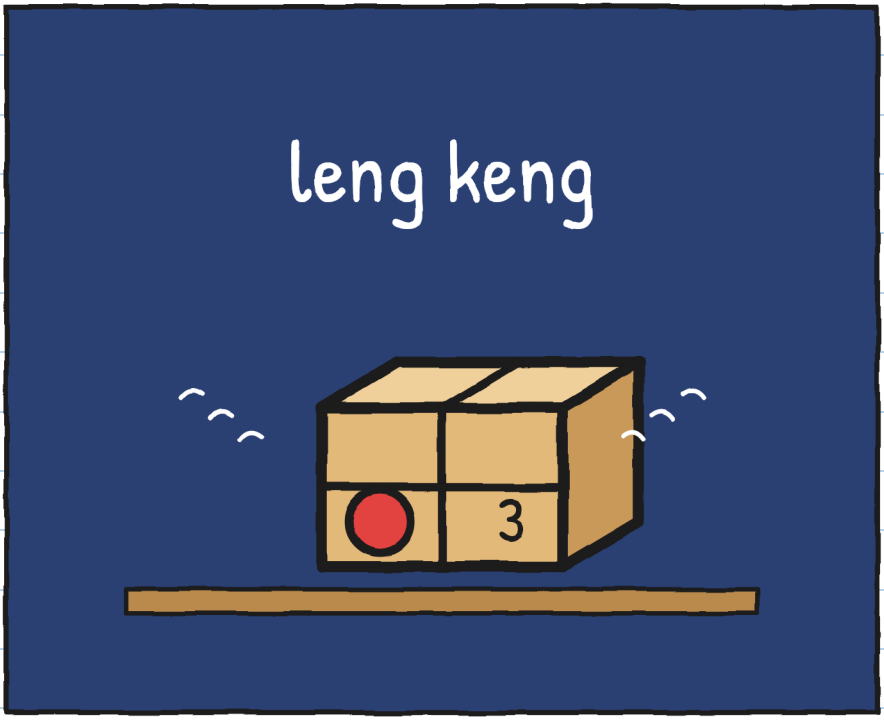

Ai gửi hàng cho Tonio vậy? —J.

KHU PHỐ (phiên bản 2)

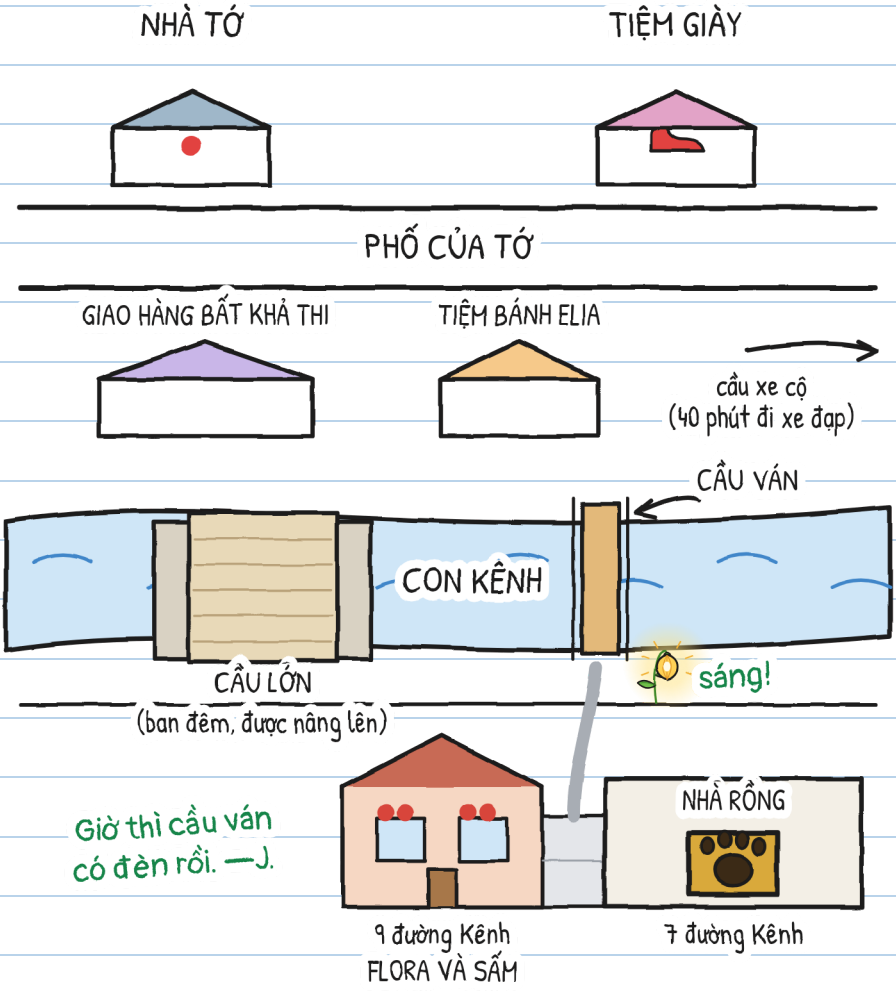

Tớ có một tờ phiếu về R. Hai manh mối đầu là từ cuốn sổ 1. Tớ ghi thêm cái mới:

ĐIỀU BỌN TỚ BIẾT VỀ R.

R.

1. Chữ viết rất xấu (cô Mara).
2. Cô Vera tái mặt khi đọc chữ cái đầu của tên R.
3. Ngày xưa từng trồng đèn lồng con cùng bà Flora.
4. Giữ lời, nhưng chậm.
5. Làm ra kính phù phép của bà Flora.

6. Không ai nói ra tên. Đó cũng là một manh mối. —J.

Còn cậu thì sao? Cậu nghĩ R. là ai?

Tớ nghĩ R. là...

MỘT CÂU CHUYỆN, SÁU CỠ

Có sáu cỡ, từ 3 đến 16 tuổi, và hơn 20 ngôn ngữ. Cỡ XXS, XS, S, M và L có cùng số trang và cùng tranh vẽ. Cỡ XL là một tiểu thuyết. Chỉ có cách kể là khác.

CỠ XXS · PRE-A1
JULITA BẮT ĐƯỢC HẠT SỐ BẢY.

CỠ XS · A1
Trên sàn còn một hạt. Julita chộp được nó. Bảy.

CỠ S · A2
Lại chóp: trên sàn chỉ còn một hạt. Julita chộp được nó. Bảy.

CỠ M · B1
Với tia chóp tiếp theo chỉ còn một hạt, và Julita chộp được nó. Bảy.

CỠ L · B2
Khi chóp lên lần nữa, trên sàn chỉ còn một hạt, và Julita chộp được nó. Bảy.

CỠ XL · B2-C1
Tiểu thuyết minh họa · 13+
Các trình độ theo CEFR chỉ mang tính tham khảo.

Mỗi người một cỡ. Cùng một cơn giông. —J.

DÀNH CHO GIA ĐÌNH VÀ GIÁO VIÊN

Luyện tập từng chương tại linguaula.com

GIÔNG THẬT: PHẢI LÀM GÌ

1. Nếu nghe thấy sấm, dù ở xa, hãy vào nhà: sét đã có thể đánh tới bạn.
2. Ở trong nhà, cùng một người lớn, tránh xa cửa sổ, cửa ra vào và kính. Không vào nhà kính, không lên cầu, không đứng dưới cây, không lại gần nước.
3. Đừng ra ngoài cho tới nửa tiếng sau tiếng sấm cuối cùng.
4. Đếm voi giúp biết một tia sét đánh gần hay xa, và giúp bạn bình tĩnh. Nó không cho biết khi nào thì ra ngoài được.

ĐẾM CƠN GIÔNG CỦA BẠN

Ở trong nhà: đếm voi giữa tia chớp và tiếng sấm.

Chớp	Con voi	Ki-lô-mét (khoảng 3 giây một cái)	Tia sét đó gần hơn hay xa hơn?
1	15	5	–
2	9	3	gần hơn